

Před vchodem do budovy a na schodišti nejstarší folkové scény nejen v Praze, ale v celé republice, visely plakáty hlásající, že "MARTINA TRCHOVÁ A KAROLÍNA SKALNÍKOVÁ JEN TAK" a k tomu ještě něco o dalších hostech. Přesto, myslím si, že nebyl nikdo, kdo by 15. prosince 2005 vstoupil do Malostranské Besedy s představou, že jde na něco jiného než na zcela mravný předvánoční koncert. Martina ho připravila s obdivuhodnou péčí za účasti nebývale velké muzikantské party.

Zhruba po deseti letech vystoupila na pražském jevišti liberecká kapela **Jen tak**, která se v posledních měsících vrací na scénu po sedmileté pauze. Na scénu je uváděla Martina s pravou rukou na pásce a s pravačkami v ponosu přišli i všichni členové kapely. To ze solidarity s Martinem Mrázem (tentokrát jen zpěv a klávesy), který ji po týden starém chirurgickém zákroku nemohl ze šátku sundat, takže Petr Peuker (před původním Jen takem působil v tramském Větrnu) hrál na jednu kytaru za dva muzikanty. Zpěvačka Mirka Savčuková Akrmanová (jako -náctiletá, společně s Martinem Mrázem, v r. 1986 Jen tak zakládala; část doby jeho nebytí působila s Petrem Peukerem v P.O.L.u exčlena Jen taku Mirka Ošance) otevřela večer

Martina Trchová v Malostranské besedě

foto: Lukáš Písek © <http://www.musicserver.cz/>

písní *Anna miluje Kryštofa* a hned od prvních veršů bylo jasné, že přes handicap Martinovy pravačky nás čeká příjemný hudební zážitek. Vedle jmenovaných se na něm podíleli baskytarista a čtvrtý zpívající člen kapely David Watzl (dříve Stránici & spol.) a bubeník Ondřej Kout.

Intermezzo pro Ondřeje Kouta: Vejda do sálu, takřka jsem se orosil při pohledu na monumentální soupravu bicích. Ve folku (nikoliv ve folkrocku!) mne z bicích do tohoto večera většinou děsilo cokoliv většího než virbl. Jako mě před léty svojí hrou na baskytaru Petr Novotný přesvědčil, že tato je hudebním nástrojem i pro českou folkovou scénu, povedlo se teď Ondrovi totéž s bicími. I když se před jeho soupravou během večera střídaly tři krásné ženské, seděl-li za bicími, často jsem bedlivě sledoval jeho kultivovaný, jedinečný způsob hry. Bez nadbytečného hluku dosáhl Ondra rytmu, zvuku a efektů, bez kterých by zůstaly písničky, ať už jentacké či Martininy, o hodně ochuzeny. Díky, Ondřeji!

Před tímto koncertem jsem hodně naposlouchával CD Jen taku **Biograf** z r. 1995 a rád se potkal na živo s písničkami z něj,

Andělem strážným

a

Ve vzduchu

. Druhou z nich si přišel s kapelou po létech zazpívat její spoluzakladatel a bývalý kapelník, dnes v Praze žijící Michal Bulíř. Českou otextovanou písničku Joni Mitchell zazpívala s Jen takem Martina Trchová. Oba "hosté" paráda, ale nejvíc těšil sám Jen tak, svojí obnovenou existencí a pohodovou hudební současností. Z ní připomenu ještě aspoň dvě z hraných písní. V Přišlo svítání jsem se po dlouhé době setkal s příjemným zpěvným hlasem Petra Peukera a

Duše mi z těla uniká

jsem cítil jako velice šťastně zvolenou závěrečnou píseň. Martin Mráz před ní, s pozdravem ošetřujícímu lékaři, odložil pásku a hrál klávesy obouruč. Jako po celé vystoupení (a život) vynikajícím zpívala Mirka Savčuková, jejíž kulatící se břicho napovídá, že s jarem ji čeká další umělecká přestávka. Mirce i kapele přeju, věřím, že za všechny, aby nepauzírovala příliš dlouho. Opak by mámu Muziku strašlivě mrzel?

Přestávku ukončil nový, překvapivě narocklý zvuk *Tamtamů*. Tuto píseň, spolu s autorkou **Martinou Trchovou**

(kytary, zpěv) hráli Ondra Kout, Marek Štulír (baskytara, skupina Jarret; na scéně netradičně mlčel, leč, vedle muziky, bavil tradičně i svou "choreografií") a Martin Ledvina (kytara, kapelník doprovodné skupiny Lenky Dusilové). Na následující

Zrnko písku

v hodinách

se sestava rozrostla o

Karolínu Skalníkovou

(příčná flétna, zpěv a rytmika, skupina Sekvoj), aby se v dalších písních mnohokrát proměnila. Hordou pochvalných hvězdiček (tentokrát si je zasloužily všechny písničky!) jsem si omaloval v poznámkách název svého oblíbeného

Bostonského ledového čaje ve čtvrtek o páté ráno

, při kterém Martinu swingově doprovodili, spolu s Ondrou Koutem a Markem Štulírem, další vynikající muzikanti, saxofonista Boris Kubíček (skupina Cava) a kytarista Jan Matěj Rak (duo Marion), který obohacoval Martininu kompozici překvapivými improvizovanými vyhrávkami. Ostatně nebyl sám, kdo nechal takto, v nestřežitelných okamžicích, Martininy melodie rozkvést novými krásnými kvítky. Díky i vám, Marku Štulíre, Martine Ledvino? Mezi písněmi doprovázenými amébickým bandem zazářila zdánlivě jednoduchým dokonalým doprovodem samojediné klasické kytary

Malá samba o srdci

. Složil ji pro Martinu a její zpěv doprovázel Jan Matěj Rak. Mezi Martininými písničkami pohostil Matěj ucho divákovo bločkem virtuózně zahranych instrumentálek, melodiemi Jaroslava Ježka *Šaty dělají člověka*

a

Nashledanou v lepších časech

a Gershwinovou

Summertime

. Bezprostředně na ni navázal rozsáhlou jazzovou kompozicí

The autumn leave

, do které se postupně připojili Ondra Kout bicími, anglickým zpěvem Martina a v závěru mistrovským saxofonovým sólem Boris Kubíček? Nelze rozebírat jednu realizovanou píseň za druhou, ale nedá mi nezaznamenat alespoň některé, s jejich obsazením:

Čerstvě natřeno

(Martina, Karolína, Matěj, Ondra), Jen

trochu jistoty

(Martina, Karolína, Boris),

Vzpoura

(Martina, Karolína, Matěj),

Indiánská

(Martina, Karolína) a

Proboha tě prosím

(Martina)? Jak vidno, vedle několika méně známých zněly převážně písničky z CD

Čerstvě natřeno

. Leč nastudování s muzikanty, z nichž někteří je veřejně hráli poprvé, jim obléklo tak zajímavé kabátky, že nově působily i ty, které zazněly v tradičním komorním obsazení.

Intermezzo pro Martinu: Udělalo mi radost, že obrovská tvůrčí invence a pílě Martiny Trchové byly i v čase předvánočního shonu zúročeny téměř zcela zaplněným hledištěm, ve kterém jí aplaudovali i kolegové muzikanti (např. Radek Polívka z Lístku, Patrik Henel, Jerry Lešner a Šaolín Konopas z Krychle, nebo přespólní Jarda Čermák z příbramského Reparátu). Mám-li přijmout Martinin koncert jako hudební dárek k Vánocům (samozřejmě, že všem, kteří jsme tam byli), musím přiznat, že tak krásný jsem si ani nezasloužil? Marťo, dík!

Závěrem programu pozvala Martina všechny přítomné i nepřítomné na svoji další Malostranskou Besedu, před rekonstrukcí prý už opravdu poslední, ve čtvrtek 26. ledna 2006 od 20,30 hod. Hosta zatím tají, ale proslýchá se, že by to snad měl být bard, který téhož večera, kdy jsme byli v Besedě, koncertoval na jiné pražské scéně. Karle, pozor! Laťka je nasazena zatraceně vysoko!